

Arrest

nr. 246 875 van 5 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 7 augustus 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt op 23 oktober 2019.

1.3. Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de El Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1984 in San Salvador. U woonde tot aan uw vertrek in Colonia Guayacan, gelegen in de gemeente Soyapango van het departement San Salvador. U heeft computeronderhoud gestudeerd aan het Instituto Tecnológico Centroamericano (ITCA) in San Salvador. U werkte eerst voor het bedrijf C.(...) V.(...) en vanaf 2012 was u als verkoopster werkzaam voor Co.(...) S.A. de C.V. U heeft één dochter, X.(...) S.(...) N.(...) G.(...) (O.V. (...)). In augustus 2018 bent u uit elkaar gegaan met de vader van uw dochter.

Sinds februari 2018 ging uw dochter naar school in Colonia San José. Uw wijk wordt gecontroleerd door de Mara Salvatrucha (MS-13). De Colonia San José wordt gecontroleerd door de rivaliserende bende M-18. In oktober 2018 werd u door twee bendeliden van de MS-13, onder wie O.(...) die u kent van in de wijk, aangesproken toen u uw dochter naar school bracht. Ze zeiden dat je niet op het terrein van de M-18 mocht komen. Uit angst dat u en/of uw dochter iets zou overkomen, besloot u om haar vanaf die dag niet meer naar school te laten gaan.

In 2016 had u een moto gekocht. Vanaf september 2016 betaalde u voor die moto maandelijks 10 dollar renta aan de Mara Salvatrucha. Eind november 2018 kwam het bendelid O.(...) samen met een ander bendelid de renta ophalen. Die avond vroegen ze ook of u hen naar Colonia Margarita kon brengen met uw moto. U zei dat dat niet mogelijk was en gaf hen in de plaats 15 dollar extra. De mannen aanvaardden het geld en gingen weg. Eind april 2019 vroegen onbekende bendeleden nog een keer of ze uw moto mochten gebruiken toen ze de renta kwamen ophalen. U weigerde andermaal en gaf opnieuw 15 dollar bovenop de 10 dollar ter compensatie.

Op 25 mei 2019 werden bendeleden in uw Colonia achtervolgd door de politie. Er werd geschoten. Twee onbekende bendeleden vluchtten uw huis binnen om te schuilen. U nam uw dochter mee naar een andere kamer. Zonder met u te hebben gesproken, verlieten de mannen na een halfuur weer uw woning.

Op 31 mei 2019 kwam O.(...) samen met een ander bendelid naar uw huis. De mannen waren gewapend, grepen u bij uw haar en duwden u op de grond. Het onbekende bendelid zette een pistool tegen uw hoofd terwijl O.(...) dreigende taal sprak. Hij vroeg waarom u niet meewerkte met de bende en waarom u uw moto niet wilde geven. U repliceerde dat u uw moto nodig had voor uw werk en dat u hen in de plaats toch geld had gegeven. O.(...) dreigde ermee u te vermoorden. U gaf toe en zei dat ze de moto mochten hebben. O.(...) sloeg u. U ging de sleutels halen, overhandigde ze aan hen waarna de mannen wegreiden met uw moto. Uw dochter die in een andere kamer zat, was doodsbang. U wilde niet langer in angst leven en besloot op dat moment om El Salvador te verlaten. De volgende dag stond uw moto opnieuw geparkeerd voor uw woning.

Uw broer R.(...) M.(...) C.(...) G.(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) had op 18 december 2018 samen met zijn vrouw Y.(...) Ya.(...) G.(...) D.(...) C.(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) en hun kinderen een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. U belde met hem en hij raadde u aan om net als zij El Salvador te verlaten en naar België te reizen.

Op 6 augustus 2019 bent u met uw zus K.(...) E.(...) G.(...) G.(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), die in El Salvador als verpleegster werkte en ook problemen had met de bendes, haar zoon en de schoonouders van uw broer R.(...), zijnde U.(...) P.(...) V.(...) (CGVS (...) en O.V. (...)) en Ro.(...) L.(...) F.(...) D.(...) P.(...) (CGVS (...) en O.V. (...)), en hun zoon, via een transit in Spanje naar België gevlogen. Jullie dienden hier allen op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar El Salvador vreest u om gedood te worden door de bendes. U meent dat personen die El Salvador hebben verlaten en terugkeren, door de bendes worden beschouwd als verraders omdat ze zich impliciet uitspreken tegen de bendes en in het land van aankomst informatie geven over bendeleden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw dochter; uw identiteitskaart; uw motorrijbewijs; uw fiscale kaart; uw geboorteakte en die van uw dochter; het schooldiploma van uw dochter; twee attesten van uw voormalige werkgever Co.(...); een

foto van u op uw moto; de ouderlijke toestemming van de vader van X.(...) om haar te laten reizen; en uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u vanaf september 2016 maandelijks 10 dollar moest betalen aan de MS-13 voor uw moto (CGVS, p.9-12). Daarnaast stelde u dat bendeleden een keer in november 2018 en een keer in april 2019 aan u hadden gevraagd om uw moto te mogen gebruiken (CGVS, p.9-10). U weigerde twee keer, legde uit dat u uw moto zelf nodig had om naar uw werk te gaan, betaalde in de plaats 15 dollar bovenop de gewoonlijke 10 dollar renta, en dat was dat. De bendeleden aanvaardden het geld en lieten u verder met rust (CGVS, p.9-10 en p.12-13). Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat het bendelid O.(...) samen met een ander bendelid van de MS-13 op 31 mei 2019 plots met geweld uw huis betrad, u verweet dat u eerder uw moto niet had willen geven en hem nu onder pistooldreiging eiste (CGVS, p.10). U gevraagd waarom de bendeleden u nu verweten dat ze uw moto niet hadden mogen gebruiken, waar ze het in november 2018 en april 2019 blijkbaar nog geen probleem vonden, kwam u niet verder dan aan te geven dat u het ook niet zo goed begrijpt en voegde daaraan toe dat ze misschien vonden dat drie keer weigeren, te veel was (CGVS, p.14). Uw verklaringen houden evenwel geen steek. Als de bende er al in november 2018 een probleem mee had dat ze uw moto niet mochten gebruiken, mag het verbazen dat ze de daaropvolgende maanden, zijnde in december, januari, februari en maart, enkel de maandelijkse renta kwamen innen en u verder met rust lieten (CGVS, p.15). Moest de bende vervolgens verre van tevreden zijn geweest met uw antwoord in april 2019 betreffende het gebruik van uw moto, kan opnieuw de vraag worden gesteld waarom ze dan tot 31 mei 2019 geen actie hebben ondernomen

om hun punt te maken tegenover u. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op de helling.

Daarnaast roept ook uw houding vragen op. Gevraagd of het feit dat u weigerde uw moto aan de bende te geven, een risico inhield, repliceerde u dat het wel degelijk een risico was en gaf u aan dat u zich na het bezoek van de bendeleden in november 2018, afvroeg waarom u hen niet gewoon had gehoorzaamd (CGVS, p.13). U stelde dat u na deze confrontatie steeds bang was dat ze u achterna zouden komen (CGVS, p.13). Toch weigerde u in april 2019 opnieuw uw moto uit te lenen. U gaf nu als uitleg dat je daar niet echt over nadenkt op het moment zelf en stelde dat u nu denkt dat als u toen de moto had gegeven, u in mei niet zoveel problemen had gehad (CGVS, p.14). Ook in mei 2019 weigerde u initieel om uw moto te geven (CGVS, p.10). Uw beschreven reacties staan dan ook in schril contrast met de door u beweerde angst. Ten slotte is het eveneens bedenkelijk dat de bende uw moto met geweld kwam halen, maar de volgende dag dan wel braaf kwam terugzetten aan uw woning (CGVS, p.14). U stelde dat ze u meer een lesje wilden leren dan dat ze effectief waren gekomen voor de moto (CGVS, p.14). Uw verklaringen over de werkwijze van de bende, roept evenwel ernstige vragen op.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat er tussen 31 mei 2019 en uw vertrek op 6 augustus 2019 niets meer is gebeurd, behalve dat u nog de afgesproken renta heeft betaald, en dat u uw moto ondertussen heeft verkocht (CGVS, p.15). Aldus gevraagd wat bovenstaande gebeurtenissen te maken hebben met uw vrees bij een terugkeer naar El Salvador, repliceerde u dat het met de moto niet meer veel heeft te maken daar u hem heeft verkocht en voegde daaraan toe dat u niet kan terugkeren omdat ze u in uw land zullen vermoorden (CGVS, p.15). Opnieuw gevraagd te verduidelijken of uw vrees om gedood te worden, verband houdt met alles wat u heeft verteld over uw moto, antwoordde u zeer vaag dat vanaf dat de bendes iemand beginnen zoeken, iemand die hen renta betaalt of een vervoermiddel geeft, ze die persoon gewoon zullen vermoorden (CGVS, p.15). Gevraagd concreter te zijn en uw persoonlijke vrees te verduidelijken, repliceerde u dat er die dreiging naar uw dochter toe was (zie infra), dat u als een doelwit werd beschouwd en in het verhaal van de bendes werd betrokken (CGVS, p.15), wat opnieuw vaag blijft. Dat het dermate moeilijk blijkt voor u om uw vrees betreffende voornoemde incidenten, te concretiseren, zet de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

Wat betreft uw verklaring dat de bende MS-13 in oktober 2018 had gezegd dat u uw dochter niet langer naar de school in Colonia San José mocht brengen omdat de rivaliserende bende M-18 daar aan de macht is (CGVS, p.8-9), dient er opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u uw dochter van februari 2018 tot september 2018 wel zonder problemen naar school kon laten gaan in Colonia San José (CGVS, p.8). U stelde niet te weten of de bendeleden ja dan neen vanaf het begin wisten dat u uw dochter in Colonia San José naar school liet gaan maar u gaf zelf aan dat u haar zowel via een omweg als via de hoofdweg – van waaruit bendeleden van de MS-13 alles in het oog houden – te voet van Colonia Guayacan naar Colonia San José bracht (CGVS, p.16). Logischerwijze kan dan ook worden verwacht dat de MS-13 al langer wist waar uw dochter naar school ging. Erop gewezen dat het vragen oproept dat de bendeleden eerder nog geen opmerking hadden gemaakt over de school daar ze toch op de hoogte zijn van alles wat er gebeurt in de Colonia, kwam u niet verder dan te stellen dat ze u evengoed in januari, februari of maart hadden kunnen zien en voegde daaraan toe dat u zelf ook niet goed begrijpt waarom ze u in oktober 2018 hebben bedreigd (CGVS, p.16). De door u beschreven situatie roept vragen op. Dienaangaande dient er nog op gewezen te worden dat u een diploma heeft neergelegd van de vijfde klas van Colegio Cristiano Jardines de San José van uw dochter, hoewel u zelf had aangegeven dat ze het schooljaar niet had afgerond omwille van de bedreiging van de bende (CGVS, p.8-9). Het diploma werd uitgereikt op 5 december 2018 (zie stuk 11), zijnde een maand of twee nadat uw dochter – volgens uw verklaringen – was gestopt met naar school te gaan (CGVS, p.8-9), wat verder vragen oproept bij uw relaas. Wat er ook van zij, de eenmalige opmerking van twee bendeleden van de MS-13 dat u zich niet op het terrein van de M-18 mag begeven (CGVS, p.8-9), kan niet als ernstig genoeg worden bestempeld om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden.

Hetzelfde kan gezegd worden over uw verklaring dat twee onbekende bendeleden zich op 25 mei 2019 een halfuur in uw huis hebben verscholen voor de politie (CGVS, p.10 en p.15-16). U gevraagd welke vrees deze gebeurtenis voor u inhoudt bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, kwam u bovendien niet verder dan te stellen dat de bendeleden zomaar huizen binnengaan zonder daarvoor de toestemming te vragen en dat ze gewoon doen wat ze willen (CGVS, p.16), wat zeer vaag en algemeen blijft. Nergens uit deze verklaringen blijkt dat u in de toekomst, omwille van deze gebeurtenis, vervolging moet vrezen of een reëel risico op ernstige schade loopt.

U verklaarde verder nog dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS, p.10-11).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verwees enkel naar een hypothetische angst dat u bij een terugkeer zal worden verweten dat u bent geëmigreerd en dat u informatie over de bendes heeft doorgegeven (CGVS, p.11). Gevraagd of de bendes u na uw vertrek nog zijn komen zoeken of vragen naar u, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.17). U stelde dat u met niemand contact heeft (CGVS, p.17). Daar u eerder tijdens het onderhoud had aangegeven dat u nog contact heeft met uw moeder die ook in Colonia Guayacan woont, en gevraagd of zij heeft vernomen of de bendeleden nog naar u hebben gevraagd, repliceerde u kort dat uw moeder niet op de hoogte is van uw problemen daar u haar niet ongerust wilde maken (CGVS, p.4 en p.17). Wat er ook van zij, mocht de bende uw familie hebben benaderd, was u daar allicht wel van op de hoogte gebracht.

U heeft derhalve niet concreet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, uw fiscale kaart, de geboortecertificaten van u en uw dochter, de bevestiging van Co.(...) dat u sinds 2012 werkzaam was bij het bedrijf en op 30 juli 2019 uw ontslag heeft gegeven, de ouderlijke toestemming van de vader van uw dochter om haar te laten reizen en jullie vliegtickets, bevatten immers enkel informatie over de identiteit van u en uw dochter, over uw professionele loopbaan en over jullie reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. Uw motorrijbewijs en de foto van u op uw moto, tonen aan dat u in El Salvador in het bezit was van een moto, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. De stukken zijn evenwel geen bewijs voor uw vrees bij een terugkeer naar uw land. Het attest van Co.(...) (d.d. 03/09/2018) waarin wordt aangegeven dat u in het bezit bent van een Honda motor, stelt enkel dat het voertuig omwille van veiligheidsredenen op naam staat van iemand anders. Er wordt evenwel niet geconcretiseerd omwille van welke veiligheidsredenen, noch wordt er melding gemaakt van de problemen die u zou hebben gehad met de MS-13 vanwege die motor. Bijgevolg kan ook dit document uw verklaringen over uw problemen met uw motor niet ondersteunen.

Wat betreft de verzoeken om internationale bescherming van uw zus en broer en zijn echtgenote, dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat deze eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een korte uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en over de bewijslast in asielzaken, laat verzoekster gelden dat de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing onredelijk is en niet gevolgd kan worden. Verzoekster gaat daarbij in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgend stuk: "*Gang Violence as Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*" van de Georgetown institute for Women, Peace and Security (GIWPS).

2.2.2. Op 8 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar *"de beginselen van behoorlijk bestuur"* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiveringsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekster de door haar geschetste problemen met de bende MS-13 niet aannemelijk weet te maken nu (1) het niet geloofwaardig is dat de bende, nadat deze reeds twee keer geld aanvaardde in plaats van het gebruik van de motor van verzoekster, plots met geweld haar huis zou hebben betreden, haar hebben verweten eerder haar motor niet te hebben willen geven en deze nu onder pistoolbedreiging eiste, (2) het niet aannemelijk is dat, zo de bende er al in november 2018 een probleem mee zou hebben gehad dat ze haar motor niet mochten gebruiken, de bendeleden zich in de maanden december tot maart beperkten tot het innen van *renta* en bovendien ook na haar ontkennend antwoord in april 2019 geen actie ondernamen tot 31 mei 2019, (3) verzoeksters houding, waarbij zij ondanks haar vrees voor de bende en het feit dat zij wist dat het weigeren van haar motor aan de bende een risico inhield, alsnog verschillende malen weigerde om haar motor af te geven, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas, (4) de door verzoekster beschreven werkwijze van de bende, waarbij deze haar motor met geweld kwam halen om hem de volgende dag vervolgens terug te zetten aan haar woning, eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, (5) verzoekster, die intussen haar motor verkocht en die geen problemen meer kende tussen 31 mei 2019 en haar vertrek op 6 augustus 2019, er niet in slaagt om haar vrees omwille van de door haar aangehaalde incidenten te concretiseren, (6) de vaststelling dat verzoekster een diploma van haar dochter neerlegt van de vijfde klas terwijl zij aangeeft dat haar dochter dit schooljaar niet heeft afgewerkt omwille van de bedreiging van de bende MS-13 en het feit haar dochter van februari 2018 tot september 2018 wel zonder problemen naar school is kunnen gaan en zij hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven, reeds afbreuk doen aan de door haar ingeroepen vrees in dit verband en hoe dan ook moet worden opgemerkt dat een eenmalige opmerking van twee bendeleden van MS-13 dat zij zich niet op terrein van de M-18 mag begeven op zich niet volstaat om als voldoende ernstig te worden bestempeld om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden en (7) het feit dat twee onbekende bendeleden zich op 25 mei 2019 een halfuur in haar huis hebben verscholen voor de politie evenmin volstaat om als voldoende ernstig te worden bestempeld om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden en nergens uit verzoeksters verklaringen kan blijken dat zij in de toekomst omwille van deze gebeurtenis vervolging moet vrezen of een reëel risico op ernstige schade loopt; (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dergelijke vrees of reëel risico te lopen nu zij zich beperkt tot het verwijzen naar een hypothetische angst en uit haar verklaringen niet kan worden opgemaakt dat haar familie nog benaderd zou zijn geweest door de bende sinds haar vertrek; (iv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en

(v) de overige documenten die verzoekster voorlegt in de loop van de administratieve procedure niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster voert aan bij terugkeer naar El Salvador te vrezen gedood te worden door de bendes. Vooreerst wijst zij erop dat zij door bende MS-13 werd aangesproken en verboden om zich nog op terrein van de M-18 te begeven, toen zij met haar dochter naar school wandelde in Colonia San José, dewelke onder controle van de rivaliserende bende M-18 staat. Verzoekster geeft ook aan sinds zij haar motor kocht in 2016 een maandelijkse *renta* van 10 dollar te hebben moeten betalen aan MS-13. Zij vervolgt dat zij door twee bendeleden werd verzocht om haar motor ter beschikking te stellen, hetgeen zij weigerde en waarop zij een extra 15 dollar betaalde. Dit zou zich tweemaal hebben herhaald tot zij op 31 mei 2019 gewelddadig werd bedreigd en de motor afstond aan de bende. De motor werd echter de volgende dag opnieuw aan haar deur gezet. Op 25 mei 2019 zouden bovendien twee onbekende bendeleden gedurende een half uur in haar huis zijn komen schuilen toen zij werden achtervolgd door de politie. Daarnaast betoogt verzoekster dat personen die El Salvador hebben verlaten en ernaar terugkeren door bendes worden beschouwd als verraders omdat ze zich impliciet uitspreken tegen de bendes en in het land van aankomst informatie geven over bendeleden.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardige en vage verklaringen van verzoekster kan immers geen geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met bendeleden, dan wel moet besloten worden dat de door haar aangehaalde incidenten niet voldoende ernstig zijn om op zich te volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.5.3. Verzoekster benadrukt vooreerst dat zij vanaf september 2016 maandelijks een *renta* van 10 dollar moest betalen aan de bende MS-13 voor haar motor (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-12). Daarnaast verklaart zij dat de bendeleden een keer in november 2018 en nogmaals in april 2019 aan haar vroegen om haar motor te mogen gebruiken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Verzoekster zou dit geweigerd hebben, doch voorgesteld hebben om in plaats van de gewoonlijke 10 dollar *renta* 15 dollar extra te betalen. De bendeleden zouden dit aanvaard hebben en haar verder met rust hebben gelaten behoudens het innen van de maandelijkse *renta* van 10 dollar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10 en 12-13). Op 31 mei 2019 zouden twee bendeleden van MS-13, waaronder O., verzoekster echter met geweld hebben bedreigd om haar motor alsnog af te staan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere gang van zaken schetst dan deze die zij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteenzet. Zo verklaart verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat de bende MS-13 wilde dat zij haar motor aan hen gaf zodat zij die konden gebruiken om misdaden te plegen, doch geeft zij aan dat wanneer zij dit weigerde van haar geëist werd om geld te geven. Deze som zou telkens zijn opgedreven en op een bepaald ogenblik zou zij met de dood zijn bedreigd (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat verzoekster daarentegen uitschijnen dat zij zelf voorstelde om de maandelijkse *renta* te verhogen met 15 dollar, hetgeen zij op twee gelegenheden deed (november 2018 en april 2019 – administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en dus geenszins dat de bende MS-13 dit van haar geëist zou hebben als compensatie voor haar weigering om haar motor ter beschikking te stellen. Zij verklaart bovendien uitdrukkelijk dat de bende nooit meer dan 10 dollar *renta* heeft gevraagd voor haar motor (*ibid*, p. 14), hetgeen niet in overeenstemming is met de bewering op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de bende het bedrag steeds liet opdrijven. Deze tegenstrijdigheden in haar verklaringen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan de door haar voorgehouden financiële afpersing en bedreigingen vanwege de bende MS-13.

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

"U verklaarde dat u vanaf september 2016 maandelijks 10 dollar moest betalen aan de MS-13 voor uw moto (CGVS, p.9-12). Daarnaast stelde u dat benedeleden een keer in november 2018 en een keer in april 2019 aan u hadden gevraagd om uw moto te mogen gebruiken (CGVS, p.9-10). U weigerde twee keer, legde uit dat u uw moto zelf nodig had om naar uw werk te gaan, betaalde in de plaats 15 dollar bovenop de gewoonlijke 10 dollar renta, en dat was dat. De benedeleden aanvaardden het geld en lieten u verder met rust (CGVS, p.9-10 en p.12-13). Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat het bendelid O(...) samen met een ander bendelid van de MS-13 op 31 mei 2019 plots met geweld uw huis betrad, u verweet dat u eerder uw moto niet had willen geven en hem nu onder pistooldreiging eiste (CGVS, p.10). U gevraagd waarom de benedeleden u nu verweten dat ze uw moto niet hadden mogen gebruiken, waar ze het in november 2018 en april 2019 blijkbaar nog geen probleem vonden, kwam u niet verder dan aan te geven dat u het ook niet zo goed begrijpt en voegde daaraan toe dat ze misschien vonden dat drie keer weigeren, te veel was (CGVS, p.14). Uw verklaringen houden evenwel geen steek. Als de bende er al in november 2018 een probleem mee had dat ze uw moto niet mochten gebruiken, mag het verbazen dat ze de daaropvolgende maanden, zijnde in december, januari, februari en maart, enkel de maandelijkse renta kwamen innen en u verder met rust lieten (CGVS, p.15). Moest de bende vervolgens verre van tevreden zijn geweest met uw antwoord in april 2019 betreffende het gebruik van uw moto, kan opnieuw de vraag worden gesteld waarom ze dan tot 31 mei 2019 geen actie hebben ondernomen om hun punt te maken tegenover u. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook op de helling."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat benedeleden niet volgens een bepaald draaiboek opereren en zij onmogelijk kan uitleggen waarom de mannen op die bewuste momenten/maanden langskwamen. Zij benadrukt dat de benedeleden op onregelmatige, maar herhaaldelijke basis langskwamen om de motor te gebruiken. Er dient te dezen te worden opgemerkt dat het loutere feit dat haar verklaringen onaannemelijk en ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander "draaiboek" zou vooropstellen waaraan verzoekster, dan wel de benedeleden zouden moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient zij echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen. Verzoekster beperkt zich verder tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slaagt voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Met het louter volharden in haar verklaring dat het de benedeleden eerder te doen was om haar een lesje te leren, slaagt verzoekster er niet in de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat het niet geloofwaardig is dat, zo de benedeleden haar motor met geweld zijn komen halen, zij deze de volgende dag gewoon weer aan haar woning zouden zijn komen terugzetten.

2.3.5.4. Wat betreft verzoeksters verklaring dat de bende MS-13 in oktober 2018 had gezegd dat zij haar dochter niet langer naar de school in de *Colonia* San José mocht brengen omdat de rivaliserende bende M-18 daar aan de macht is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9), moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster hiervan geen enkele melding heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas zou hebben vermeld, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel niets heeft verklaard aangaande de bedreigingen die zij zou hebben ontvangen van MS-13 omwille van het feit dat zij haar dochter naar school wandelde in een *Colonia* die onder de macht van een rivaliserende bende stond, doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar verklaringen in dit verband.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

"(...) dient er opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u uw dochter van februari 2018 tot september 2018 wel zonder problemen naar school kon laten gaan in Colonia San José (CGVS, p.8). U stelde niet te weten of de bendeleden ja dan neen vanaf het begin wisten dat u uw dochter in Colonia San José naar school liet gaan maar u gaf zelf aan dat u haar zowel via een omweg als via de hoofdweg – van waaruit bendeleden van de MS-13 alles in het oog houden – te voet van Colonia Guayacan naar Colonia San José bracht (CGVS, p.16). Logischerwijze kan dan ook worden verwacht dat de MS-13 al langer wist waar uw dochter naar school ging. Erop gewezen dat het vragen oproept dat de bendeleden eerder nog geen opmerking hadden gemaakt over de school daar ze toch op de hoogte zijn van alles wat er gebeurt in de Colonia, kwam u niet verder dan te stellen dat ze u evengoed in januari, februari of maart hadden kunnen zien en voegde daaraan toe dat u zelf ook niet goed begrijpt waarom ze u in oktober 2018 hebben bedreigd (CGVS, p.16). De door u beschreven situatie roept vragen op. Dienaangaande dient er nog op gewezen te worden dat u een diploma heeft neergelegd van de vijfde klas van Colegio Cristiano Jardines de San José van uw dochter, hoewel u zelf had aangegeven dat ze het schooljaar niet had afgerond omwille van de bedreiging van de bende (CGVS, p.8-9). Het diploma werd uitgereikt op 5 december 2018 (zie stuk 11), zijnde een maand of twee nadat uw dochter – volgens uw verklaringen – was gestopt met naar school te gaan (CGVS, p.8-9), wat verder vragen oproept bij uw relaas. Wat er ook van zij, de eenmalige opmerking van twee bendeleden van de MS-13 dat u zich niet op het terrein van de M-18 mag begeven (CGVS, p.8-9), kan niet als ernstig genoeg worden bestempeld om er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden."

Verzoekster voert in het voorliggende verzoekschrift aan dat zij haar dochter van publieke scholen wenste weg te houden en haar te voet naar school bracht op amper tien à vijftien minuten wandelen. Verzoekster legt uit dat zij een omweg naar school nam via een kleine doorgang (en niet via de hoofdweg) teneinde de veiligheid van haar dochter en zichzelf te waarborgen en geen argwaan te wekken. Verzoekster hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband voorbijgaat aan belangrijke specifieke informatie omtrent de toegangswegen tot de school, alsook dat de school gelegen was aan de buitenrand van de zone San José. Zij meent dat hierin echter de redenen schuilen dat zij haar dochter een tijdlang naar school kon brengen zonder tegengehouden te worden. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich te dezen bedient van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Er dient immers vastgesteld dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk aangeeft ook gebruik te hebben gemaakt van de hoofdweg (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoekster vermag met dergelijke *post factum*-verklaringen en het verder volharden in eerder afgelegde verklaringen dan ook niet afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband. Bovendien dient te worden vastgesteld dat aan het verzoekschrift geen kaart werd bijgevoegd die de toegangswegen zou kunnen verduidelijken, noch toont verzoekster aan op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn

geweest op de bestreden beslissing nu uit het voorgaande blijkt dat zij wel degelijk gebruik maakte van zowel de hoofdweg, als de kleinere weg.

Met betrekking tot het schoolattest van haar dochter duidt verzoekster in het verzoekschrift aan dat het schooljaar in privéscholen van januari tot en met oktober loopt, ondanks het feit dat school slechts officieel sluit in december. Volgens verzoekster verklaart dit dan ook waarom 5 december 2018 op het diploma wordt vermeld. Er dient te dezen te worden vastgesteld dat verzoekster zich in wezen beperkt tot blote beweringen die zij op geen enkele objectieve wijze staft en waarmee zij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband. Zo verzoekster in dit verband nog hekelt dat zij niet geconfronteerd werd met deze *“beweerde tegenstrijdigheid”*, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoekster kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het diploma van haar dochter de door haar beweerde problemen kan aantonen.

2.3.5.5. Wat betreft verzoeksters verklaring dat twee onbekende bendeleden zich op 25 oktober 2019 een halfuur in haar woning hebben verscholen voor de politie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 15-16), wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat dit incident op zich onvoldoende ernstig is om te kunnen worden bestempeld als een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien wordt in de bestreden beslissing in dit verband nog pertinent opgemerkt als volgt:

“U gevraagd welke vrees deze gebeurtenis voor u inhoudt bij een eventuele terugkeer naar El Salvador, kwam u bovendien niet verder dan te stellen dat de bendeleden zomaar huizen binnengaan zonder daarvoor de toestemming te vragen en dat ze gewoon doen wat ze willen (CGVS, p.16), wat zeer vaag en algemeen blijft. Nergens uit deze verklaringen blijkt dat u in de toekomst, omwille van deze gebeurtenis, vervolging moet vrezen of een reëel risico op ernstige schade loopt.”

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij doodsangsten heeft uitgestaan tijdens dit incident, dient erop gewezen dat, hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster inderdaad erg angstig was op het ogenblik van het incident, hieruit op zich geen vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. Bovendien heeft verzoekster nog tot aan haar vertrek op 6 augustus 2019 in haar woning gewoond, hetgeen verder de door haar voorgehouden vrees relativeert. Ook met de verwijzing naar het feit dat zij een alleenstaande vrouw is met een minderjarige dochter slaagt verzoekster er niet in om *in concreto* aan te tonen welke vrees, dan wel reëel risico zij meent te lopen omwille van deze gebeurtenis op 25 oktober 2019 (zie ook *infra*).

2.3.5.6. Verzoekster betoogt nog dat zij een risico op vervolging loopt in El Salvador als iemand die zich heeft onttrokken aan de autoriteit van de bende MS-13 door uit de *colonia* weg te gaan, waartoe zij verwijst naar *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016. Zij betoogt dat haar vertrek uit de *colonia*, wanneer zij diensten moest verstrekken aan de bende, gezien wordt als een daad van verzet en zij bij terugkeer bijgevolg vervolging riskeert.

De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden, hetgeen ook blijkt uit het door haar aangehaalde rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016 (*“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*). Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke aangezien zij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die zij van MS-13 zou hebben ontvangen. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een risico waar veel Salvadoranen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt

niet van het risico waar ook andere Salvadoranen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing het vereiste minimumniveau van ernst niet om als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

2.3.5.7. In zoverre verzoekster verwijst naar haar *“sociaal kwetsbaar profiel”* als alleenstaande, jonge moeder van een minderjarige dochter, en betoogt dat zij als lid van de sociale groep van (alleenstaande en jonge) vrouwenpopulatie in een zone die wordt geteisterd door enorm veel bendege geweld uitermate kwetsbaar is en hiertoe refereert aan het rapport *“Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador”* van GIWPS van november 2018 (verzoekschrift, stuk 3) en het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016, dient opnieuw te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden (*“Depending on the specific circumstances of the case [...]”*)., waartoe verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Bovendien maakte verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van dit kwetsbaar profiel. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Zo verzoekster voorhoudt dat haar laaggeschooldheid haar een verhoogde kwetsbaarheid geeft, dient erop gewezen dat zij verklaart na haar middelbaar nog een technische opleiding te hebben voltooid (administratief dossier, ‘vragenlijst DVZ’, vraag 11 en administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), zodat zij allerminst gevolgd kan worden daar waar zij voorhoudt laaggeschoold te zijn, laat staan dat zij hierdoor een grotere kwetsbaarheid vertoont.

2.3.5.8. Verzoekster vervolgt dat zij bij een terugkeer wel degelijk een zeer ernstig en reëel risico loopt op afpersing wegens een lange periode van afwezigheid.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit *moet in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hierin niet.

Waar verzoekster erop wijst dat het onderscheid tussen *“terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en andere terugkeerders”* en zij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan voorbijgaat dat zij reeds problemen kende voor haar vertrek, wijst de Raad erop dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met bendeleden van MS-13 niet aannemelijk maakt, dan wel blijkt uit haar verklaringen dat deze problemen – zo hieraan geloof zou kunnen worden gehecht – onvoldoende zwaarwichtig om op zich aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij in het oog wordt gehouden door leden van MS-13. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador.

Het feit dat zij een periode niet in haar *colonia* heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus. “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus. “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 en COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt opnieuw dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Zoals hoger reeds gesteld, volstaat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder herhaalt de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met bendeleden van MS-13 en/of het feit dat ze de *colonia* heeft verlaten en (gedwongen) moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.5.9. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeksters houding, waarbij zij ondanks haar vrees voor de bende en het feit dat zij wist dat het weigeren van haar motor aan de bende een risico inhield, alsnog verschillende malen weigerde om haar motor af te geven, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas; (ii) verzoekster, die intussen haar motor verkocht en die geen problemen meer kende tussen 31 mei 2019 en haar vertrek op 6 augustus 2019, er niet in slaagt om haar vrees omwille van de door haar aangehaalde incidenten te concretiseren; (iii) een eenmalige opmerking van twee bendeleden van MS-13 dat zij zich niet op terrein van de M-18 mag begeven op zich niet volstaat om als voldoende ernstig te worden bestempeld om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij in de loop van de administratieve procedure heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees.

2.3.5.10. Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van haar uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.5.11. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met de bendeleden in haar wijk.

2.3.5.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat in de afgelopen zeventien jaar linkse en rechtse regeringen elkaar hebben afgewisseld en een repressief beleid hebben gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen, dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is, dat veiligheidstroepen ervan beschuldigd worden verantwoordelijk te zijn voor buitengerechterlijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling, dat de rechterlijke macht ineffectief en corrupt is, dat de aanwezigheid van bendes op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar is, dat de territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend de vrijheid van verkeer beperkt, dat alle grote politieke partijen van El Salvador op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes betaalden en de huidige president Nayib Bukele afspraken maakte met de bendes toen hij burgemeester van San Salvador was om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren, dat de bendes sterk georganiseerd zijn en de macht en de controle over de verschillende *Colonias* hebben, en dat de gemeente waarvan zij afkomstig is gelegen is in het departement San Salvador, waar de bendes zeer sterk vertegenwoordigd zijn en bijgevolg een zeer grote greep hebben op het publieke leven, toont verzoekster niet aan dat er in haar land van herkomst sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat *“de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde”, dat “daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolking”, dat “zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land”, dat “de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid”, dat “de bendes in Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren”, dat “het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflict-zones”, dat “het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)”, dat “de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd (stuk 5)”, en dat er zodoende “ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd”, kan de Raad aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, waaraan in de aanvullende nota wordt gerefereerd. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.*

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking

komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET